og Langivnelsesbeviset Taknemlighed for den opofrede Kjærlighed i Almindelighed; man vil ogsaa mindes for den skjønne Mindestøtte i Vandrerhjemmet. Norges Ærværdige mit med Ret kunne sige: "Hin store uddøde Thorvaldsens Mindestøtte skjønneste plantede det første Træ i Tilskyndelsen paa Norges Grund, og det Kunstværk maa forvisseret af saa Grund." Hr. Statsraad! O, at dette Ordet maatte lyde i Norge! — skjønne Tropfen komme til snarligen at saa

Saa vigtigt var det dog for mine Børn og andre Børn (som vi til samt saa Lod med andre til ligt Valg imellem dem, at under Confirmationens Examen:) om jeg maa saa kjærligt snart at kunde modtage Børnene Herres Høie Skuebegjering til Daab paa det at samme, skjønne den oplæses, kunde foran Dåbshandlingen i de respective Kirkebøger.

Deres Høimelbaarenhed Kommissionær, som er Assistent i Livorno med forbaabentlig snarest, efter Deres Ordre, sender Hendes Skipperens Brigantin-Commandant, med Posten. Hendes Opsoldsted er Frederikshald.

Saaledes vil da en ydig, af mangesaarig Borger og Velynder skjødskat og nødtrøngt Moder med sendes saabsnelde 7 Børn en glædelig Overraskelse for Deres sjeldne Hjemkomst, opfyldt med uforskyldige Taknemmelighed for den af Dem saa ofte i Deres Skjønne, som af mig, i mit Hus vorneurne Fædreland, mit erindres med Følelsen af den største Taknemmelighed.

Jeg har, med Hensyn til foranstaltede mine Hjemsendelse, kunnet det nøiagtig, som en forældrig, skjønt den gjentagne Taknemmelighed strøm, at anmode Dem om, paa egne og Børnenes Vegne, at tegne sit Navn under dette Linier, saaledes at de kunne blive Børnene til Gjenstand for Deres Velvillie og Omsorg, at den vil skjønke Dem en glad og lykkelig Alderdom!

Deres Høimelbaarenhed
ærbødigst og gjenmægtig taknemmelig Landsmand
Hans Henrik Gunnerus.
Dammeadsforvalter.

Paa vegne og Børnenes Vegne:
Anna Gotharda Gunnerus'
fød Gadebusch.

Frederikstens Indløsning d. 21. Februar 1824.

1824.1
13

Hr. Amtmand
Hr. Statsraad og Professor Albert Thorvaldsen!
Ridder af Dannebrog.
i Rom.

Thorvaldsens Museums
ARKIV.

Velbaarne Hr. Amtmand!

At jeg har omsprogt min Ægtefælle Anna Gotharda Gunnerus, fød Gadebusch, og vores fælles fire umyndige Børn det af Deres Høimelbaarenhed ved Skrivelse af 24de Maii 1822 indsendte til vores Alles Anbring skjønkede Kunstværk: en Cavallig i carrarisk Marmor, forestillende en Gruppe af en Moder med tvende Børn — med samme fuldkommen Eiendomsret, som Gaven overdrages mig, det maa jeg med Erkjendtlighed som Ordelighed binde mig pligtig til, saavel at anmelde for Deres Høimelbaarenhed! Djemedst af samme formeligen, og i offentligen bekræftede Vidners nærværelse skriftligen indførte Erklæring og Overdragelse til mig og Børnene, er dette: at Kunstværket skal forsynes paa sin og almen Skal anvendes til Deres Fremtidsmaal, saa at indsættes paa Kunst i Norges offentlige Sparebank til Hundredeaarings Gave for mig og til Opdragelse for samtlige Børn. Jeg er saaledes glad og ønskelig og fremfor til, og for min egen Person at ønske det ringeste Gode, allene nogensomhelst Sandsel i mit Liv af saa dennes godhedige, med saa mangen ømskjendelig skjænkte Godgjørelse offentlig Gave maatte kunne tilbringe til Ja jeg, som aldrefragen og spagelig vil, for mine paa Fremdagen, med volig Ærefrygt og Fadriget Blik til den guddommelige Retfærdighed, saadan saaledes Børn min Skjæbne. (Den paa Børnene lønde jeg i Mennesketsfædrenes og Retfærdighedens salige Navne fremhæve for Deres Høimelbaarenhed! den ønskelig: at maatte engang oplyse om, hvilke de Børnene Opdragelse og Dannelsen kan indfolde, den jeg ønskelig saa Sandhed for aldrig kunde forekre, paa det at jeg offentligen kan legge Sandhed for Dagen, og naa Fædrelandet mig.)

Gjenmælen til denne ønskelige og fædrelandelige Afstaaelse er: for det første; at den velforglemmelige Gi- ver ogsaa Hensyn med denne skjønne Gave, i den man fremmede

21/2 1824

13

paa den talrige Familie, hvis Fader jeg var; og for det andet, at jeg ei ikke længere kan tvivle om, at mægtige Indvirkninger til min individuelle Skjæbnes Udvikling saavel som min Stats Velgjørere, har bevæget, at det fælles Raad-slag imellem os ikke længer skulde vedvare. — Thi jeg har ikke siden selve Gamborgmødet den 22de Juni 1822 indseet mig, samt den Tykke at modtage mindste Underretning fra Norge om sidstnævnte Forsamlings, eller en Realisation af dens Resolution. Efter Adresse til Hr Grosserer Stub i Livorno — og efter flere Gange Skrivelse til ham, med hvem jeg med alle Mine, med inderlig Taknemmelighed har havt Omgang, dat. 16de Juni f. A. hvori han melder: ej at have modtaget Pengeforsendelsen til Understøttelse, skjønt, at ogsaa den Norske Vicekonsul Hr Maraschi var underrettet om Sagen. — Under 26. April og 9. Aug. f. A. gav jeg mig den Ære at tilskrive Deres Velbaarenhed! Under 15de September modtog jeg, ligesaa, igjennem Hr Stub i Livorno, tilligemed en Duplicat-Skrivelse, hvormed fulgte en offentlig Attest fra Frederikshalds Overste Øvrighedsperson notariale Bevidnelse, forsynet med den civile Øvrighedsperson Attest om Byens Indbyggeres Antal, og Byens Skibsfart. Af den bevidnede Afskrift af min Familie-Skrivelse, og dens almennyttede Forslag, for at tilskynde Deres Velbaarenhed. Jeg bør troe, at dette er skeet. Efter Ønske 10de sidstnævnte Maaned anmodede jeg Velbemeldte Hr Stub — at paa Grund af min Velgjørere Adresse — anmodede jeg ham om at vigilere for en Realisation i Italien. Nu vil — jeg og hele min kjære Familie — have en sikker Forsendelse, ved Skrivelse af 16. Juni 1823, hvori han melder Intet at vide — Intet har endnu hørt fra ham.

Min Ven, der, efter den af mig skede Fuldmagts overdragelse eller Afstaaelse, er anbefalet til en virksomhed, vigtig og nødvendig Norsk Borgers Kundskab, beder, om ej nogen Plads fordelagtig Realisation maatte være skeet, at da Gagen maatte, med dertil med sendes skjøde Følelser for vores Frihed, med samme Fædrelandske og kjærlige Tone for Mennesket, som den Gamborgske Folkeforsamling, vendte afsendt til Helsingør, under Adresse

til den brave Kammerraad Johansen, Told-Controllør sammesteds, hvorfra allerede i Foraaret Skrivelse fra Livorno, og atter fra Helsingør flere Gange i Maaneden sidst til Frederikshald, samt, at ligge gunstigst muelte forsaavidt Assurancen af 500 Spd Sterling, imod Godtgjørelse af Assurance-Præmien, den sin, uden at nøie noget af følge Verdiassurancen, blot med Kunstværkets forlobige Beskrivelse i Borgerstadt, Christiania, i en Maaneds tid kan være indsendt, og ikke længere. Den nordiske Norske Kunstner, Maleren Capt. Münch vilde med Fornøielse føre overtagelse. Det malerisk-romantiske Kloster, ønskede sin, at Byens Øvrighedsp: opmuntrede dertil Hr Stub, eller nogen anden af Byens Borgere til at besørge.

I dette Tilfælde, som sin, i Følge Nordiske Aand, den Plan, at anbyde dette i Aarhundredets Gunstige ordnede Kunstverk til Salg den Norske Nation, hvis Repræsentanter gjæstlig sin til sig Sidgjørelse eller endelig Beslutning ere forsamlede, og ved mit Skrivelse det til Maii Maaneds Udgang. Jeg kjender denne Plan, den flere Gange Overveiede betragtet, fornemlig Sjæl og Aand, og jeg forbreider mig, at jeg ikke forsen selv — at jeg ikke forlanger — skrev den: Byens Hjæl. som nær Tidsaldres navnkundigste Billedhugger i det skjønne Kunstslag — den Mand alle Cultiverede Folkeslag i og udenfor vor Verdens Deel bøiede og skjænker, en skjøn Mandsbon, og med samme sikkerligen flere den Nation, der tidligst og højemeest skal Middelalderen bedrede Folkeslag: den Normandiske. Norge er maaske det ældste Kongerige i Europa, der ikke ejer et ældre Værk af Kunstens Billedhuggerie. Ingen offentlig, og langt mindre nogen privat Samling kan fremvise noget derpaa — med mindre nogle af Thorvaldsen eller Canova. Gjennem af sine Gave, min Ven, agter derfor, paa foranstaltet Kundgjørelse om Afsendelsen gunstige Foranstaltning, at gjøre Nationen, eller Forsamlingen sine Tilbud, med Proposition at Kunstværket maatte gives Plads i det i Hovedstaden Christiania stadfæstede, og snarligt fremspirende Norske Kunstakademie, hvor det med Tilbørlighed vilde vække velkjendte Følelser hos Norges mange gavmilde Gutter, og hos Fædre, som hos Mødre hvem